

DISCURS D'INVESTIDURA DE QUIM TORRA I PLA

Moltes gràcies president.

Senyores i senyors diputats, MH president Mas, MH president Benach, MH presidenta de Gispert, Excma. senyora Conesa, representants electes al Congrés i al Senat, consellera Borràs, autoritats, senyores i senyors que ens segueixen des de l'hemicicle i des de la resta de sala habilitades, i als que ens segueixen a través dels mitjans de comunicació arreu del país, també una salutació molt afectuosa, més afectuosa que mai als familiars dels presos i dels exiliats. Tanben as aranesi que mos seguissen des dera Val.

Jo avui no hauria de ser aquí.

Jo no hauria d'estar fent aquest discurs d'investidura i tampoc no hauria de demanar-los la confiança per a un programa de govern. Avui, aquí, ara, hauria de ser-hi el president legítim de Catalunya, el MH Sr. Carles Puigdemont.

I hauria de ser ell, adreçant-se en llibertat a aquesta cambra, qui els exposés el programa de govern per al nostre país. I a ell l'haurien d'acompanyar tots els presos polítics i exiliats que tampoc poden ser aquí. També ells, lliures i amb nosaltres i les seves famílies, haurien de poder-lo escoltar.

Siguin, doncs, les meves primeres paraules per a enviar un record emocionat a tots els qui, pel simple fet de permetre votar al poble de Catalunya, són avui privats dels seus drets, privats de llibertat sense sentència, ostatges d'un Estat que ha vulnerat les regles democràtiques més elementals.

No poden ser aquí ni els nostres companys diputats, el President Puigdemont, el vicepresident Junqueras, els consellers Jordi Turull i Josep Rull, ni el president del nostre Grup Parlamentari, Jordi Sánchez. Com tampoc poden ser aquí la presidenta Carme Forcadell, ni els consellers Toni Comín, Lluís Puig, Joaquim Forn i Raül Romeva.

Ni les conselleres Clara Ponsatí, Dolors Bassa i Meritxell Serret. I encara, també a la presó i l'exili, l'amic enyorat Jordi Cuixart, la secretaria general d'Esquerra, Marta Rovira i l'exdiputada de la CUP, Anna Gabriel.

Ho repetirem totes les vegades que calgui: Mai ens cansarem de recordar-los, perquè mai ens cansarem de lluitar per la seva llibertat.

A l'hora de començar aquest debat d'investidura vull deixar ben clar que:

- El nostre president és Carles Puigdemont.
- Serem lleials la mandat del primer d'octubre: construir un estat independent en forma de República.
- I el nostre programa de govern és la cohesió social i la prosperitat econòmica de Catalunya.

Presento la meva candidatura a la presidència de la Generalitat al servei d'aquests 3 propòsits. Amb determinació:

- Perquè la millor manera de refer el nostre país de l'atac del 155 és tenir govern.
- Perquè la millor manera de protegir i defensar els interessos dels presos polítics i dels exiliats és tenir govern.
- Perquè la via més potent perquè el país avanci republicanament en tots els seus fronts és un govern treballant per aconseguir-ho.

Si voleu podríem resumir-ho com deia Joan Fuster: Tota política feta sense nosaltres, serà feta contra nosaltres. Per tant, fem-ho nosaltres.

Permetin-me abans d'entrar a fons en els blocs que configuren el programa de govern que, a tall d'introducció, els detalli on som: una etapa d'excepcionalitat.

Avui a Catalunya la democràcia està en entredit. S'han detingut persones innocents, s'han hagut d'exiliar polítics honorables, s'investiguen professors i mestres, alcaldes i funcionaris, activistes socials dels CDR i còmics o periodistes.

Avui, a Catalunya, el dret universal de qualsevol poble a autodeterminar-se està criminalitzat. Els drets cívics d'expressió, de manifestació i de pensament, són trepitjats i amenaçats.

Aquests fets situen Catalunya en una excepcionalitat política inimaginable en cap país europeu del nostre entorn.

- Res no serà normal a casa nostra fins que no recuperem les nostres institucions.
- Res no serà normal a casa nostra fins que recuperem la democràcia.
- Res no serà normal a casa nostra fins que senzillament la gent que va defensar i va exercir la democràcia perquè nosaltres poguéssim votar en el referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre, siguin lliures.

Alguns voldrien fer-nos creure que vivim en un país normal; doncs, no, ben al contrari, ens trobem en un moment polític excepcionalment anormal, d'una enorme gravetat. I, naturalment, aquesta excepcionalitat afecta de manera directa i profunda la legislatura i tot el que se'n pugui derivar. En primer lloc, aquesta mateixa investidura.

Si em permeten una referència personal, vull dir-los que penso que ningú està tan dolgut com jo que haguem arribat a aquesta investidura.

I crec que és necessari aturar-me un moment i parlar-los de les quatre investidures que s'han intentat materialitzar aquests últims mesos. Fer-ho personalment em sembla un deure de justícia política; però és també rellevant a l'hora de veure fins a quin punt s'han conculcat i atropellat els drets dels nostres col·legues diputats, vulneració que, no en tinc cap dubte, acabarà resolent-se al seu favor en els Tribunals Internacionals.

En primer lloc, la del president Puigdemont, el 30 de gener, barroerament impossibilitada per un treball combinat del govern espanyol i el Tribunal Constitucional, amenaçant les nostres institucions.

En segon lloc, la del company Jordi Sànchez, inviable perquè un jutge va impedir-li exercir els seus drets com a diputat.

En tercer lloc, la investidura del conseller Jordi Turull. Algú pot plantejar-se que en cap país de la Unió Europea, enmig d'un debat d'investidura, al diputat que la defensa se'l pugui arribar a posar a la presó? Algú pot imaginar-se que això realment pugui passar en un estat democràtic? Realment aquesta escena, creuen vostès, seria possible a Noruega o al Regne Unit? Doncs va passar aquí, a Catalunya, en la que ha estat, probablement, una de les més grans indecències que ha viscut el nostre Parlament i que, personalment, no em puc treure del cap.

I, finalment, l'intent de nova investidura de Jordi Sànchez, en base a les mesures cautelars aprovades pel Comitè de Drets Humans de les Nacions Unides. Com diu la professora Neus Torbisco, professora de Drets Humans a Ginebra, unes mesures d'una importància extraordinària, atès que en molt poques ocasions s'han concedit.

Doncs bé, tampoc al Sr. Llarena va semblar-li que les Nacions Unides poguessin tenir cap importància. I quan ni una resolució de les Nacions Unides ja no t'afecta, aleshores, fins on pot arribar l'arbitrarietat? En mans de qui està la justícia a Espanya?

Quatre intents d'investidura. Algú ha arribat a afirmar, frívolament, que ha estat un temps perdut. I jo em pregunto: perdut? De debò? Perdut?

Doncs, si fos així, com guanyarem la batalla en els Tribunals Internacionals, si no és al·legant totes i cadascuna de les barbaritats processals i judicials que s'han comès?

Per això ha estat tan important l'itinerari seguit aquests mesos a Catalunya. De la mateixa manera que ha estat vital l'itinerari seguit en les extradicions a Alemanya, Bèlgica, Escòcia i Suïssa. Així és com, dia a dia, hem pogut constatar a l'estat espanyol els gravíssims atemptats als drets cívics i civils dels nostres conciutadans i representants polítics i socials. Així és com, dia a dia, hem posat, des de l'exili, els fonaments que ens han de permetre guanyar finalment contra la injustícia.

Els deia en començar, que havia de ser el president Puigdemont qui fes avui aquest discurs. I haurà de ser el president Puigdemont qui, al més aviat possible, el faci.

Fins en dues ocasions, aquest Parlament ha reconegut que és ell qui compta amb el vot favorable de la majoria absoluta de la cambra. Però contra aquesta realitat, l'Estat ha mobilitzat tots els seus tentacles de poder per a evitar-ho. Tots. Els imaginables i els inimaginables. En una frenètica cursa vers l'abisme de la repressió, l'estat ha impedit que puguem escollir la persona que legalment i legítimament encapçalava una candidatura electoral.

Qualsevol rastre de respecte pels ciutadans de Catalunya ha estat eliminada. Però la nostra resposta no es mourà mai d'aquí: persistirem, insistirem i l'investirem.

Aquesta és, si em permeten, una de les idees centrals del projecte republicà que els presento. És més, he de confessar-los que he acceptat la responsabilitat de tirar endavant aquesta investidura:

- Primer, perquè entenc que el moment exigeix de tots nosaltres tota la responsabilitat i actitud de servei al país de què en siguem capaços.
- I, segon, he acceptat la responsabilitat de tirar endavant aquesta legislatura, per la situació de provisionalitat que viu el país, que només pot acabar-se amb la llibertat dels presos, el retorn dels exiliats i el reconeixement i acceptació de la voluntat democràtica dels catalans.

Certament, davant de la situació creada hi havia altres sortides possibles. Les hem estudiat a fons i, en la nostra opinió, fer govern és la que millor aprofita el fil republicà que arrenca del referèndum del primer d'octubre, passa per la declaració política d'independència del dia 27 i es revalida en les eleccions del 21 de desembre.

Però amb això no n'hi ha prou: cal un govern que expressi, en la seva mateixa configuració, la nostra inalterada voluntat de continuar el mandat republicà rebut de la ciutadania.

Iniciem, doncs, sí una etapa de transició, que ens permet avançar en el nostre projecte amb tota l'empenta, tota la força, i tots els recursos, alhora que senyala un marc provisional, efectivament, un marc de compromís i de repte per a la nació sencera. Perquè ens caldrà un govern fort, més que jo, sobretot ens caldrà un país fortíssim i unit, per a encarar, junts, els reptes que se'ns presenten.

D'aquí uns dies s'aixecarà formalment l'aplicació de l'article 155. Ja veig que vostès em diuen que no. Així hi està obligat el govern de l'Estat.

Ja no hi haurà cap motiu per a què continuï vigent si vostès, diputats i diputades, voten a favor de la meua candidatura. Però tampoc no tindrem cap excusa per a treballar sense descans per la República.

I arribats a aquest punt, he de fer-los aquest cop no una confessió, sinó una constatació. Si obtinc la vostra confiança i, per tant, iniciem aquesta legislatura, tant jo com el govern que tingui l'honor de presidir assumim, des d'aquest mateix moment, tota la responsabilitat que es derivi dels nostres actes.

Només a nosaltres, al govern que sorgeixi d'aquesta investidura, se'ns poden demanar comptes del que farem, mai i de cap manera a ni una de les persones que són avui en presó, a l'exili, processades o en risc de ser-ho.

El com i de quina manera ens proposem avançar en la construcció de la república és la nostra exclusiva responsabilitat.

Per tant, tres paraules importants que defineixen l'etapa que encetem:

- Excepcionalitat: Presó, exili, manca de drets, manca de democràcia. Provisionalitat: aquesta situació no pot continuar així. Responsabilitat: Fer govern.
- I tanmateix, permeteu-me afegir encara dues paraules més: diàleg i vida.

Per parlar-los de diàleg, em cal agafar el discurs d'investidura del conseller Turull. En un moment determinat, senyalava un dels valors més importants que ens fan poble: el pacte, el diàleg, l'entesa.

- Deia el conseller: "Som gent d'entesa i que vol arribar a acords. El pacte i la paraula donada ho són tot en aquest país que sempre busca ansiosament els grans consensos. Ho hem fet sempre, i ho volem continuar fent. Perquè si deixéssim de fer-ho, no seríem nosaltres. I avui, solemnement, després de la victòria incontestable de les forces independentistes en les passades eleccions, tornem a oferir la mà estesa al govern espanyol. Demanem seure en una mateixa taula per a resoldre políticament els problemes polítics que ens tenallen. De govern a govern".

Comparteixo plenament les paraules del conseller.

I em plau recordar avui les paraules textuais que l'actual rei Felip VI, aleshores Príncep de Girona, va pronunciar el 21 d'abril de 1990, aquí mateix, en aquest Parlament de Catalunya. Va dir, llavors l'aleshores príncep: "Catalunya serà el que els catalans vulguin que sigui".

I l'endemà, a Girona, va seguir dient: "La ben estructurada Constitució, amb els estatuts d'autonomia i el caràcter democràtic que manifesta la societat, permeten l'exposició absolutament lliure de qualsevol projecte. La democràcia expressa els seus projectes per mitjà de les urnes".

Pues resulta, Majestad, que hay presos políticos en este país; resulta que hay exiliados en este país; resulta que hay centenares de catalanes investigados por haber expuesto libremente su proyecto, un proyecto democrático, la independencia; resulta que votamos el primero de octubre y el 21 de diciembre, pero no se respeta la voluntad expresada en las urnas.

Majestad, así no.

Por lo tanto, ¿hablamos, señor Mariano Rajoy? ¿Nos sentamos de una vez juntos en una misma mesa, su gobierno y el gobierno de Cataluña? Nosotros estamos dispuestos a dialogar mañana mismo. Sin condiciones, sin vetar nada. Con el respeto institucional debido entre Gobiernos y la necesidad urgente de reconducir la política a la política.

Por nosotros no quedará. No renunciamos a nada, ni tan siquiera a ponernos de acuerdo con el gobierno de España.

Però si parlem de diàleg, també em cal adreçar unes paraules al president de la Comissió Europea:

I would also like to address a few words to Mr. Jean Claude Junker, President of the European Commission.

Dear Mr. Junker, we appreciate your words this week, regarding the Catalan crisis. As you probably know, the 25th of April, members of the European Parliament introduced in Barcelona the European Union - Catalonia Dialogue Platform and regretted the “unacceptable silence” of the European institutions over the situation in the country, urging them to be engaged in the Catalan crisis and mediate in order to find a political solution.

“Democracy is all about understanding each other, speaking to each other, finding the way of compromise,” said Ivo Vajgl, on behalf of the Platform.

The Catalan crisis cannot go on for one more second.

Catalan people, as Europeans citizens, deserve the support and mediation of the European Community. There are Catalan democratic politicians in prison and in exile, as well as the leaders of two of the largest civic organizations in Catalonia. All of them charged with rebellion, risking from 15 to 25 years in prison.

This is not acceptable in the Europe we aim, the democracy we expect and the land of the human and civil rights we dream.

He demanat diàleg a l'estat espanyol i a la Unió Europea. I també demano diàleg entre nosaltres. Crec que no es pot mantenir l'insult com a manera de referir-nos. Ni la justificació que portar un llaç al pit, sigui del color que sigui, signifiqui una provocació. Per parlar cal respecte. Per conviure cal respecte. Per això, a banda de diàleg, vull parlar-los de vida.

Tots aquells processos que es construeixen en llibertat i per a la llibertat de tots, sempre tindran el gran desafiament d'aconseguir que prevalgui la raó i la pau. Per això porten en ells mateixos la llavor d'un desafiament ineludible i una justificada esperança.

Diu la cançó dels Txarango: "Ho tindrem tot i es parlarà de vida". I sí, és veritat, ens cal, volem parlar de vida! També ho ha titulat així un llibre d'Anna Gabriel, avui a l'exili, "I parlarem de vida".

García Márquez, en un brillant assaig titulat "Por un país al alcance de los niños", parla de què "la inmensa energía creadora que durante siglos hemos despilfarrado en la depredación y la violencia, nos abrirá al fin la segunda oportunidad sobre la tierra que no tuvo la estirpe desgraciada de Aureliano Buendía. Por el país próspero y justo que soñamos: al alcance de los niños".

Potser és veritat, potser només és a través de la mirada dels nostres fills, neta i clara, que hem de saber trobar la via de sortida.

El que es va trencar amb les detencions i l'exili és la vida de moltes famílies. I el que s'ha de reparar és la vida robada de tots aquests catalans. Hem de superar aquesta injustícia, i l'hem de superar com a país. Hem de dedicar tots els esforços que calguin perquè a Catalunya reconeguem la vida lliure dels homes i dones en la seva condició més alta.

Saben quantes cartes s'han enviat als presos i exiliats en aquests últims 6 mesos? Mig milió. Mig milió de cartes. Ho feia públic fa pocs dies el diputat Ferran Civit. La xifra és

estratosfèrica i demostra fins a quin punt ens trobem davant d'un repte que ens ha interpellat a tots.

I és per això que no ens en sortirem si no posem de manifest que la crisi política catalana és també una crisi humanitària. Per això ens cal fer-ho tot per a passar de la presó i l'exili, a la vida; per a passar de la repressió i l'autoritarisme, a què tots junts rescatem la vida.

Hem d'aconseguir donar una resposta política, veritable, sincera, per part de tots els ciutadans i per part de tots els diputats i diputades d'aquesta cambra, que afirmi per damunt de tot el respecte per l'altre i lluiti per ella en un "nosaltres" ciutadà.

Tingueu la seguretat, vosaltres i tots els ciutadans, que estem disposats a fer tot el que faci falta perquè en aquest país es parli de vida. No som tan lluny, o millor dit, no hauríem de ser tan lluny de la "revolució existencial" que demanava Vaclav Havel, que infondria esperança per a la "reconstrucció moral de la societat i la rehabilitació de valors com la confiança, la sinceritat, la responsabilitat o l'amor". Aquest és el camí, l'únic possible.

I sí, és veritat, tots haurem de prendre riscos. Però com deia el professor Joan Vergès fa poc en una entrevista: "si no hi ha riscos, és senyal que no estàs lluitant".

Sovint, en els moments més difícils d'aquests mesos, m'he preguntat com ho hem pogut superar, tots plegats? Com ens pogut enfrontar a una situació tan dramàtica com la que avui en dia vivim?

I la resposta només la trobo en què si Catalunya no fos un poble ancorat en els seus valors, no ens n'hauríem pogut sortir. Els valors que el conseller Turull ens va explicar: de pau, d'acollida, de pluralitat. I de com ens revoltarem sempre contra la injustícia, la por i les amenaces. Recordant també unes paraules de l'estimada Patrícia Gabancho, el seu llegat perquè tiréssim endavant, com qualsevol altre país normal: talent, projecte, lideratge i unitat.

Només puc afegir que ens demanem, que ens exigim més a nosaltres mateixos. Hem d'anar encara més lluny, posar el focus de manera més intensa allà on més necessari cal que el posem, com quan us he parlat de vida.

Permeteu-me que us posi un exemple. En el llibre "El meridià de París", Lluís Calvo, el seu autor, traça una cartografia de l'antic meridià que va acabar de fixar Francesc Aragó, un científic català d'Estagell, al Rosselló, i que va de Dunkerke a Ocata, tot passant per París, Occitània, Prats de Molló o Sant Joan de les Abadesses. En una entrevista que van publicar-li, afirma: "El llibre acaba al far de Sa Dragonera, per on passa el meridià. És una llum que encara pot guiar-nos. La llum dels drets col·lectius i la dignitat. La llum de l'esperit. De la cultura i la llibertat. Necessitem retornar de manera urgent a l'humanisme".

Montserrat Roig ja ho havia advertit: "La cultura és l'opció política més revolucionària a llarg termini."

N'estic completament convençut: la República Catalana només pot tirar endavant si gira a l'entorn, com del seu centre, de les persones. I que ens cal basar la lluita política, legítima, en la integritat i el respecte més profund a totes elles.

Llibertat i cultura. Aquí, cap aquí és cap on hem d'anar.

A continuació, entro en el bloc del discurs destinat a explicar què farem a partir d'ara. I la resposta, venint de la majoria independentista, és que farem república, basada en els valors republicans i els grans debats de país constituents.

Republicanisme entès com a societat de ciutadans lliures i iguals, no subordinats, no dominats, apoderats, participatius.

És en ells, en els ciutadans, on rau la raó de ser de la república: sense ciutadans lliures no hi ha república.

I perquè això ho puguem aconseguir de debò, ens són imprescindibles unes institucions lliures de corrupció, maximitzant la transparència en la gestió i la contractació, i que fomentin la participació i la col·laboració de la ciutadania, per tal d'estar veritablement al servei dels ciutadans.

Ciutadans entesos, evidentment, com actors polítics i no com a súbdits.

La construcció de la república de tots ha d'esdevenir una oportunitat de canvi real per tal que es produeixin millores en tots els àmbits de la nostra vida; garantia de drets polítics, personals, socials, econòmics i de sostenibilitat.

La igualtat com a eix central de les polítiques públiques introduint la perspectiva de gènere i protocols contra la violència masclista i discriminació sexual en tots els àmbits. I un model de referència en el respecte a la pluralitat cultural, d'origen i lingüística. En definitiva, una societat irrenunciament inclusiva on ningú no en resulti exclòs per les seves característiques en cap dels àmbits de la vida.

Igualtat que va de la mà de la fraternitat, entesa com el respecte escrupolós als drets humans i a la dignitat humana.

És així, republicanament, que la nació torna a esdevenir, més que mai, un plebiscit quotidià, una unió voluntària de cada dia.

I en paral·lel a aquesta actitud que ha d'emmarcar cada pas que prenguem aquesta legislatura, impulsarem un procés constituent, participat per la ciutadania. Aspirem a que esdevingui un gran debat nacional català sobre el futur del nostre país, que traci el model social, econòmic i institucional que imaginem per ell. Un debat que involucri de manera real a tota la ciutadania i que sigui capaç de formar grans pactes i consensos nacionals.

Tenim una oportunitat única, que pocs països tenen a la seva història: aprofitem-la. Dissenyem des de zero, entre tots, sense apriorismes, el país on volem viure i com hi volem viure.

Fem-ho radicalment, anem a l'arrel dels problemes, amb una visió disruptiva del règim autonòmic, és clar, que ens arrossega a la residualització i que s'ha demostrat inviable per a les ambicions d'un país que aspira a més, a molt més. Aspira a tant que ho vol tot.

Procés participatiu que, insisteixo, hem de fer entre tots. Aquest és un procés de baix a dalt i que, després de la discussió ciutadana, que volem massiva, ha d'acabar esdevenint una proposta de Constitució de la República de Catalunya.

Com diu el professor Jaume López: *"Un procés constituent és una oportunitat per posar en pràctica els principis fonamentals d'un règim democràtic. El poder del poble, el poder de la ciutadania en la seva màxima expressió." Jo em pregunto: A qui pot fer-li por que el nostre país es construeixi sobre la màxima radicalitat possible?*

En definitiva, senyores i senyors diputats, en aquesta legislatura volem anar de la restitució de les nostres institucions a la recuperació de la democràcia en la seva màxima expressió: l'elaboració d'un projecte de Constitució.

Aquesta és la via republicana per a construir un país nou.

Però aquesta visió de legislatura, està subjecta, ho deia al començament, a la provisionalitat en la qual ens mourem. Arrencar la legislatura ens dona la força per a posar en marxa totes les vies d'acció política republicana. Aquí i a l'exili. L'Assemblea de Càrrecs Electes, a l'interior; i el Consell per la República, a l'Espai Lliure d'Europa.

Però a ningú no pot escapar-se-li que tenim una primera fita essencial al nostre davant: la celebració dels judicis contra els polítics demòcrates catalans. El país es posarà a prova i tots, govern, institucions i ciutadania, haurem de saber estar a l'alçada del moment. Sapiguem fer-nos-en dignes i que el sacrifici de tants amics i companys privats de llibertat i a l'exili, no sigui en va.

I encara tinguem en compte un segon gran moment, que seran les eleccions municipals, que hem de veure-les com una nova i magnífica oportunitat per reforçar la sobirania i per comptar amb els municipis per fer República, la república dels municipis.

Ara els voldria parlar dels que seran els principis inspiradors d'aquesta legislatura, i per tant, els eixos que estructuraran el Pla de Govern.

- **Primer, la restauració democràtica de les institucions catalanes, acompanyada d'un front comú contra la repressió.**
- **Segon, polítiques de progrés i cohesió social, per a un país millor, que ens permetin contrarestar l'intent de fracturar la societat, amb la voluntat d'avançar cap a una República per a tothom.**
- **Tercer, polítiques de prosperitat econòmica, que ens permetin la creació de riquesa, el progrés del país i poder fer una bona política redistributiva.**
- **I quart, Catalunya al món i la internacionalització del cas català.**

En primer lloc, doncs, tindrem com a principi inspirador la democràcia. El valor màxim que ha de regir el país i les institucions per damunt de qualsevol altre. Són els ciutadans els que tenen la capacitat de decidir el futur i orientar la presa de decisions, i els que estem al capdavant de les institucions, els que representem la sobirania popular hem d'escoltar, hem d'obeir i hem de donar compliment al mandat que se'ns ha atorgat.

En aquest sentit, tinc la confiança que aquesta Cambra deixi de ser un terreny fangós i abonat a l'àmbit judicial i recuperi la possibilitat de fer política en majúscules, entesa com l'art de discutir, confrontar idees i projectes, i fer possibles les coses. Tots hi guanyarem.

I la primera prioritat del Govern en aquest àmbit serà sens dubte restaurar democràticament les institucions catalanes. És urgent, és legalment necessari, que l'Estat accepti el mandat del 21D, és a dir, rectificar, reparar i restituir tot allò que han destituït sense el permís dels catalans després d'uns mesos on hem assistit, estupefactes com a ciutadans europeus que som, a la repressió i retallada de drets fonamentals de manera generalitzada contra tota mena de persones i col·lectius.

I també ens cal recordar aquell setembre i octubre de l'any passat, i la violència i repressió dirigida i autoritzada pels màxims responsables del govern espanyol, promovent el desplaçament i instal·lació a Catalunya de milers d'efectius de les forces policials. El propi ministre Zoido quantificava en gairebé 100 milions d'euros el cost d'aquest desplegament. És inacceptable, és intolerable. Com pot justificar una democràcia europea no tan sols la repressió sinó també la malversació dels fons públics senzillament per a prohibir i reprimir una idea?

I tota aquesta amarga realitat ha vingut acompanyada d'una tendència recentralitzadora de l'Estat espanyol vers les nostres competències, de la intervenció de les finances de la Generalitat i dels municipis, i d'una indissimulada voluntat d'ofec de l'economia catalana, que va des d'un drenatge fiscal insuportable, fins a una gestió ineficient de les infraestructures, un sistema energètic perjudicial per a la competitivitat, i la rigidesa irracional d'un sistema judicial i burocràtic contra les pimes.

Però en definitiva, atenent a la voluntat del poble de Catalunya a les urnes, restaurarem la legalitat i repararem els danys causats a la ciutadania.

I en aquest sentit, els anuncio que el Govern nomenarà un comissionat, adscrit al Departament de la Presidència, que s'encarregarà d'elaborar un Pla de xoc per avaluar i reparar els efectes de l'aplicació de l'article 155, no només a l'Administració sinó també al conjunt del país.

I també els avanço una mesura concreta que prendrà el Govern de manera immediata: retirarem la ignominiosa demanda contra els impulsors del 9-N, que va presentar fa unes setmanes la Generalitat, obligat pel 155 i en contra del criteri del Gabinet Jurídic de la pròpia Generalitat, davant del Tribunal de Cuentas, i en la qual se'ls demana el pagament de més de 5 milions d'euros. I aprofito l'ocasió: vull fer arribar el meu profund agraïment i reconeixement a Artur Mas, Joana Ortega, Irene Rigau i Francesc Homs, per haver fet possible la consulta del 9-N, un dels moments decisius del procés que ha viscut Catalunya aquests darrers anys.

Per altra banda, per a nosaltres democràcia és també apostar per una Catalunya digital que ens situï de debò al segle XXI, que defugui l'estat analògic, anacrònic i burocràtic del segle passat. Hem d'impulsar una ciutadania digital catalana, que connecti govern i poble, per aconseguir deixar enrere el concepte de "l'Estat sóc jo" per passar a "l'Estat som nosaltres".

El segon principi que inspira el Pla de Govern que sotmeto a la Cambra és la cohesió social. És a dir, el conjunt de polítiques públiques de progrés per a un país millor que doni resposta a les principals demandes que ens fa la societat. No pot ser d'altra manera per a tots aquells que volem una república per a tothom, justament perquè entenem la República com un instrument al servei del benestar de les persones. I com una actitud de millora permanent: cal fer feina i cal fer-la bé.

Som conscients que al nostre país hi ha molta gent que passa dificultats. Som conscients que a casa nostra hi ha pobresa, i per això volem tenir capacitat de poder fer-hi front, de poder disposar d'instruments per a combatre-la. Ja sabem que si seguim com fins ara, no podrem fer-hi prou. Juguem amb els braços i les cames lligats i els ulls embenats, i així no ens en sortirem.

Volem un país on ningú no quedi enrere. Un país que situï la persona al centre de la decisió, que prioritzi la prosperitat i la cohesió. I l'Estat espanyol ens condemna a la residualització, a ser un país de segona, a perdre oportunitats, a deixar ciutadans enrere.

Durant la legislatura passada, el recurs i suspensió sistemàtics per part del Tribunal Constitucional de la majoria de les lleis aprovades pel Parlament han aturat el progrés social i material del poble de Catalunya. No ha estat un fre a uns o altres ciutadans; ha estat un fre a la prosperitat del país, de tota la ciutadania. Les lleis de progrés climàtic, econòmic, social, de l'àmbit de l'habitatge, entre d'altres, recorregudes i aturades per l'aparell de l'estat espanyol, han portat al límit l'estat del benestar.

Per això hi farem front i ho farem des de la base, garantint unes polítiques públiques que arribin a tothom, i recuperant tot allò establert i aprovat per aquest Parlament en les lleis suspeses.

El primer d'octubre vam apostar per ser lliures, i ho vam fer pensant que ens implica als 7,5 milions de catalans: volem construir un país millor, volem construir la república dels drets de tots i de tots els drets.

Una de les prioritats en matèria social serà la Renda Garantida de Ciutadania, una de les principals fites socials de la darrera legislatura, i que suposa una esperança per donar oportunitats d'inclusió social i laboral a aquelles persones i famílies que s'han quedat enrere. Ens comprometem a resoldre les dificultats que ha provocat el 155, millorar el sistema i els canals d'atenció, desplegar el reglament i definir una cartera de serveis en polítiques d'integració i inclusió.

Tot i que no puc entrar a cadascun dels àmbits, sí que vull fer un esment a les polítiques de gènere i de diversitat d'orientació sexual i d'identitat de gènere així com en la lluita contra la violència masclista, ja que són els fonaments de la construcció de la República justa i igualitària i feminista que volem. No ens podem permetre, per exemple, cap més sentència vergonyant com la que vam viure fa unes setmanes, i que denigra el paper de la dona en tota la seva dimensió i que és intolerable per qualsevol persona.

Així mateix, ens hem de conjurar per aconseguir la igualtat entre homes i dones en el món laboral i acabar amb les diferències salarials, d'oportunitats i de promoció que no guarden cap justificació.

Serem especialment amatents i tindrem cura de la l'àmbit de la salut pública catalana, de l'escola i de l'habitatge, pilars que apuntalen la cohesió social. Perquè tots els ciutadans tenen dret al millor sistema de salut i a la millor escola possibles. I a un habitatge digne. I cal que el Govern de Catalunya vetlli perquè el model de salut i el model de l'escola catalana, dos models d'èxit, siguin els mateixos per a tothom. I que també ho arribi a ser el dret a l'habitatge.

Naturalment, la protecció de l'escola ha d'anar lligada amb la protecció de la llengua per tal de garantir que el català segueixi sent una eina d'inclusió social, perfectament compatible amb un país que aspira a l'ús fluid del multilingüisme.

Finalment, donarem tot el suport als mitjans de comunicació i d'informació públics i de gestió pública com a eina necessària per a garantir el dret a la informació independent i el pluralisme polític i social.

El tercer principi és la prosperitat econòmica. Volem tenir un país pròsper i atractiu internacionalment, que creixi i generi riquesa, per després poder-la redistribuir. Perquè volem -i necessitem- un país amb una economia dinàmica i capdavantera. Volem una economia productiva, d'empreses que s'esforcen per innovar, per adaptar-se a les noves necessitats, per créixer, per aconseguir talent i per internacionalitzar-se. La nostra no és una economia de "pelotazos" ni enriquida gràcies a les influències que li atorga l'estat.

Seran les nostres màximes prioritats:

- El desplegament del Pacte Nacional per la Indústria, que ens ha de permetre impulsar el teixit industrial de Catalunya i apropar el pes de la nostre indústria a 25% del PIB en els propers 5 anys.
- La transformació del model empresarial i industrial de Catalunya per tal que pugui liderar, des del sud d'Europa, la quarta revolució industrial, és a dir, la indústria 4.0.
- L'aposta per l'economia circular, que busca la màxima eficiència material i que no té residus perquè no els reconeix com a tals, perquè els veu i els tracta com a recursos aprofitables.

Vull fer un apunt també en matèria d'energia, on hem d'apostar per una transició cap a les energies renovables, amb la voluntat que l'any 2050 tota l'energia generada a Catalunya provingui de fonts renovables. Aquesta és una peça fonamental en la lluita contra el Canvi Climàtic.

En matèria financera, és una obligació recordar i denunciar amb totes les nostres forces el dèficit fiscal de Catalunya, 16.000 milions d'euros anuals, que ens ofega i impedeix prestar els serveis públics que ens mereixeríem o construir les infraestructures que la nostra economia requereix per ser competitiva i estar a l'alçada de la resta dels països europeus. Sense resoldre aquest dèficit fiscal qualsevol demanda de millora de polítiques o d'inversions és un veritable brindis al sol.

I el quart i darrer principi inspirador de les mesures que proposarem per a aquesta legislatura es basa en continuar situant Catalunya al món i la internacionalització del cas català.

Creiem –i s'ha fet evident al llarg de la legislatura passada- en la necessitat d'una política exterior activa que doni veu pròpia de Catalunya i que fomenti la cooperació internacional i els valors de pau i de progrés. Per a aconseguir-ho, ens proposem llançar i mantenir un diàleg permanent amb els actors, institucions i organismes internacionals, des del convenciment que el poble català ha emès un missatge nítid i democràtic de ser escoltat i ser respectat.

En aquesta línia, els anuncio que procedirem a restablir, consolidar i ampliar la xarxa de les delegacions del Govern a l'exterior per tal de promoure els interessos de Catalunya al món, que reforcin el seu rol com a motor econòmic, polític, de coneixement, de progrés social i ambiental i de creació cultural.

Seguirem treballant per ajudar les nostres empreses a internacionalitzar-se i per aconseguir noves oportunitats d'inversió per al nostre país. I a nivell cultural, consolidarem l'Institut Ramon Llull com a instrument fonamental de projecció exterior de la llengua i la cultura catalanes a partir de la Declaració de Palma de 2017.

D'altra banda, també apel·larem a la Comunitat Internacional, cada vegada que calgui, per a denunciar la vulneració de Drets que els ciutadans de Catalunya pateixin per actuacions il·legals per part de l'estat espanyol.

De la mateixa manera que vetllarem per tal que els catalans residents a l'exterior puguin gaudir de la plenitud de drets democràtics i ser preceptors de serveis que el Govern de la Generalitat els pugui oferir.

Tal com va aprovar el Parlament la setmana passada, vull manifestar l'adhesió als principis i els valors europeus, sense els quals no podríem entendre el que és Catalunya. Europa és una idea, representa uns valors de llibertat, de democràcia, de justícia i de respecte inspirats en una llarga tradició humanista. La plenitud nacional del nostre país està lligada als valors europeus. No hi ha projecte europeu sense Catalunya, ni Catalunya sense Europa. Però necessitem unes institucions que representin i escoltin les persones, que no tanquin els ulls davant els drames humans, les injustícies i les violacions de drets fonamentals.

Hauran vist que no he entrat a detallar en molts àmbits el que serà el programa de Govern. El passat 22 de març, el diputat Jordi Turull va descriure amb molta exactitud les principals mesures que volia dur a terme el Govern que aspirava a encapçalar, uns compromisos, en definitiva, un programa, que, com és obvi, jo també subscric, i que per tant, volgudament, no els repeteixo avui.

Per acabar aquest apartat, vull de posar de manifest que el que ha de guiar l'actuació del Govern que presidiré si rebo el suport d'aquest Parlament és pensar sempre i per damunt de qualsevol altre argument en les necessitats del país i de tots els ciutadans que l'integren. Aquesta és la nostra obligació. Aquest és el nostre compromís.

Voldria adreçar-me ara, en aquestes paraules finals, al poble de Catalunya.

Benvolgudes i benvolguts compatriotes, la llibertat de Catalunya no serà obra d'aquest Parlament, ni d'aquest Govern; la llibertat de Catalunya us l'heu guanyat vosaltres. No renunciieu mai a la vostra llibertat personal, defenseu-la tal i com l'heu defensat, pacíficament i radicalment.

Així és com els pobles guanyen les victòries més belles.

I la vostra victòria és el fracàs d'un Estat que no només no ha volgut negociar mai, ni tan sols reunir-se per parlar; sinó que ha usat la violència contra el poble. Però l'1 d'octubre van fracassar i fracassaran si mai gosen tornar a emprar la violència, perquè sempre fracassarà qualsevol règim de força que pretengui destruir les idees i la dignitat de les persones. Sempre fracassarà.

Aquesta legislatura neix amb el deure fet d'haver frustrat la por i les gravíssimes amenaces que fins ara ens han llançat. Però també amb la provisionalitat d'una etapa excepcional que demana el millor de tots nosaltres.

L'encarem amb fermesa, tranquil·litat, seguretat. Goso demanar-vos, en nom del president Puigdemont i en el meu propi, responsabilitat i confiança. Us necessitem. Ens necessitem. Cal seguir junts, esforçant-se encara més, a partir d'avui.

Tothom té el deure de treballar pel país, de servir-lo. Aquest és el compromís de l'hora que a nosaltres ens ha tocat. Us demano que el compliu, que sigueu conscients de l'hora greu i que us exigiu a vosaltres mateixos allò que només de nosaltres depèn.

Sabeu que tot allò que estem fent, tot allò que ens pertocarà fer d'ara endavant, no hem d'esperar-ho de la concessió de ningú més, que la de nosaltres. Sigueu lleials al que Catalunya us demana. I aleshores, tingueu la certesa que superarem tots els embats.

Potser de totes les persones que he conegut, fora de la meva família, cap m'ha ajudat tant a créixer com a persona com la Muriel Casals. Vaig tenir la sort de treballar-hi uns anys, colze a colze. Muriel no era només el somriure d'una revolució, era una revolucionària que somreia. Ella va sobrevolar una Catalunya en refundació, lligant tot allò que es podia lligar, fossin persones, sentiments, idees o temps. I sobretot el llegat de la Muriel és un llegat increïble, perquè la Muriel ens va regalar esperança. En el seu darrer llibre, "La fam i l'orgull", va deixar escrit "L'esperança és la virtut que hauríem d'estimular en els moments actuals. El nostre futur depèn, d'una banda, de la fe en el nostre país, una fe que tenim més que provada, i, de l'altra, el futur necessita que continuem practicant la virtut de la caritat, que és el que avui en diem cohesió social. Ens cal estar convençuts que el futur que desitgem i que volem compartir amb persones de passats diversos, és a les nostres mans. Si tenim esperança, ara és l'hora de l'obra".

I a vosaltres, diputades i diputats, us dic: nostra és ara la feina. Ara és l'hora de l'obra. Avui ens desfem del passat, de l'article 155 i obrim al nostre davant un nou futur. Construïm-lo junts.

Tan junts com els valors que Catalunya i República suposen, dos ideals per sempre inseparables.

Moltes gràcies